

Aripi albe

Sorina

Aripi albe.

Aripi răscolind văzduhul, aripi albe-n rătăcire,
se pornesc, trosnind a flăcări din jăratecul iubirii,
mă ating cu pana moale, pe un gând al nemuririi,
lăsând vis purtat să-mi fie, de o caldă nălucire.

Lebede pornit-au grabnic spre-alte ape și nisipuri,
șnuruind precum o ață, de-o fetiță croșetată,
umbrind valurile mării, zarea cea îndepărtată
și lăsând doar nostalgie peste suflete și chipuri.

Numai una se întoarce, un ocol ciudat făcând,
cu un strigăt de durere zboară parcă mai aproape,
se rostogolește-n zbor, pe un val ieșit din ape,
pentru-o ultimă plutire, dă din aripi, fluturând.

O privesc și simt cum viața se oprește peste mine,
unicul moment îmi strigă, el contează cel mai mult,
uit de valuri și de vânturi, agitație, tumult,
doar pentru un ultim zbor cu aripi albe și divine.